

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/24/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123202359
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8123202359.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Evy Šofrankovej v spore žalobkyne: F. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XXXX/X, XXX XX K., právne zastúpená: RIEDL advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov, IČO: 54 359 490, proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobkyne a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 34Csp/97/2023-103 zo dňa 15. júla 2025 v spojení s opravným uznesením č.k. 34Csp/97/2023-124 zo dňa 30. septembra 2025, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Mení rozsudok v spojení s opravným uznesením tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu vo výške 100 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
- III. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 24,90 EUR, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“
2. Opravným uznesením súd prvej inštancie opravil záhlavie rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 34Csp/97/2023-103 zo dňa 15.7.2025 v časti označenia strán a ich právnych zástupcov tak, že označenie má správne znieť:

„F. X., nar. X.X.XXXX, bytom P. XXXX/X, XXX XX K., pr. zast.: RIEDL advokátska kancelária s. r. o., IČO: 54 359 490, so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, pr. zast.: Remedium Legal,

s.r.o., IČO: 53 255 739, advokátska kancelária, so sídlom so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov“

3. Rozhodnutie právne posúdil ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“).

4. Vychádzal zo zistenia, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/174/2020 sa žalovaný (v procesnom postavení žalobcu) domáhal voči žalobkyni (v procesnom postavení žalovanej) zaplata sumy vo výške 497,89 eura. Následne rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.03.2021, konajúci súd žalobu zamietol. Z bodu 11. odôvodnenia rozsudku 9Csp/174/2020 vyplýva, že konajúci súd dospel k záveru, že odstúpenie od zmluvy zo dňa 14.03.2018 je neplatným právnym úkonom, pretože na jeho základe nie je zrejmé súdu a ani spotrebiteľovi, čo bolo skutočným dôvodom odstúpenia od zmluvy a aké povinnosti mali byť zo strany spotrebiteľa porušené. Navyiac, odstúpenie od zmluvy malo byť vykonané na základe dohodnutých podmienok pre poskytovanie bankových produktov a služieb, pričom z toho nie je zrejmé o aké dohodnuté podmienky ide, pričom konajúci súd dospel k záveru, že všeobecné obchodné podmienky ani produktové podmienky pre povolené prečerpanie neboli súčasťou zmluvy o povolenom prečerpaní, pretože v čase podpisu zmluvy ich spotrebiteľ nemal k dispozícii, a teda sa s nimi oboznámiť nemohol. V bode 13.1. odôvodnenia rozsudku 9Csp/174/2020 konajúci súd dospel k záveru, že odstúpenie od zmluvy je neplatné, čo znamená, že právny vzťah by mal trvať naďalej a bez platného ukončenia právneho vzťahu nemôže dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie tak žalobu zamietol. V tomto súdnom konaní bol súd prvej inštancie toho názoru, že žalobkyňa bola úspešná v základnom konaní (k zamietnutiu žaloby žalovaného došlo pre nedostatky pri postúpení pohľadávky zo Zmluvy), a z tohto dôvodu jej vznikol nárok na primerané finančné zadostučinenie. Súd prvej inštancie žalobkyni priznal sumu finančného zadostučinenia vo výške 24,90 eura (5 % zo sumy žalovanej v Základom konaní - 497,89 eura). Pri určení výšky primeraného finančného zadostučinenia vychádzal aj z okolností tohto konkrétneho prípadu (ako sú výška pohľadávky uplatnená v Základnom konaní, mimo porušenia povinnosti v Základnom konaní neexistencia žiadnych iných relevantných skutočností odôvodňujúcich ujmu spôsobenú žalobkyni). Takto priznanú sumu považoval v celom rozsahu za primeranú, a to za stavu, že cieľom inštitútu finančného zadostučinenia je okrem iného mať reálny a efektívne odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia recidívy porušovania spotrebiteľských práv. Priznaná suma primeraného finančného zadostučinenia vo vzťahu k žalobkyni ako spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené a neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Priznanú sumu finančného zadostučinenia pritom považoval súd prvej inštancie aj za vyrovnanie ujmy žalobkyni ako spotrebiteľovi, ktorá je akousi satisfakciou za stav vyvolaný žalovaným. Zároveň priznaním primeraného finančného zadostučinenia došlo aj k naplneniu odradzujúcej funkcie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

5. Proti I. a III. výroku rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal, zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný opätovne poukázal na ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré upravuje pasívnu vecnú legitímáciu pri žalobách o primerané finančné zadostučinenie, pričom žiadnym výkladom tohto ustanovenia nemožno dospieť k záveru, že pasívne vecne legitímovaným subjektom je takmer vždy subjekt, ktorý bol v predchádzajúcom konaní protistranou. Predmetné ustanovenie jasne upravuje pasívnu vecnú legitímáciu tak, že žalovaným je výlučne osoba, ktorá za porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa zodpovedá. Žalovaný v tomto konaní už poukazoval na to, že nie je subjektom, ktorý so žalobkyňou uzatvoril dňa XX.XX.XXXX Zmluvu č. XXXXXXXXXXX/XXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý spotrebiteľský úver. Žalovaný rovnako poukazuje na to, že rozhodnutie Okresného súdu Prešov, sp.zn.: 9Csp/174/2020, zo dňa 22.02.2021 (ďalej len „rozsudok OS Prešov“) neobsahuje žiadny právoplatný výrok, v ktorom by bolo explicitne uvedené porušenie akéhokoľvek práva alebo povinnosti spotrebiteľa. Žalovaný si pred súdom len uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobcovi (pričom výšku tejto pohľadávky deklaroval postupca v prílohách k Zmluve o postúpení pohľadávok). V súvislosti s uplatnením odkúpenej pohľadávky pred súdom nevznikla konaním žalovaného žalobkyni žiadna ujma a ani neboli porušené žiadne spotrebiteľské práva žalobkyne, a preto nemohla byť naplnená hypotéza § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa - žalovaný totiž nie je porušiteľom spotrebiteľských práv žalobkyne, resp. neexistuje ani žiadny zákonný dôvod na to, aby zodpovedal za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne, ako to

vyžaduje zákonodarca v predmetnom ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Priznanie osobitného zadosťučinenia z dôvodu úspechu v súdnom spore, bez preukázania naplnenia hypotézy vyžadovanej v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, by bolo preto vybočením zo základných princípov civilného sporového poriadku, ktorý stanovuje rovné postavenie strán sporu a spravodlivú ochranu práv a právom chránených záujmov.

6. Proti II. výroku napadnutého rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť. Uviedla, že v pôvodnom odvolaní poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 3CoCsp/19/2023, ktorý dňa 03.10.2023 obdobnej žalobe, ktorú podala, v celom rozsahu vyhovel. Naproti tomu konajúci súd ustálil, že primeraná suma bude 5 % so sumy žalovanej v základnom konaní, čo predstavuje 24,90 eura. Primerané finančné zadosťučinenie nie je súčasťou slovenského právneho poriadku len preto, aby sa duplikovali súdne konania. Jeho funkcia je sankčná, odmeňujúca a odradzujúca od ďalšieho porušenia. Suma priznaná súdom nenapĺňa ani jednu z uvedených atribútov. Súd žiadnym spôsobom neuviedol, prečo práve 5 % je vhodných pre toto konanie, ani neuviedol že by sa malo jednať o ustálenú súdnu prax.

7. Žalobkyňa ani žalovaný sa k podaným odvolaniam nevyjadrili.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.) vzhľadom na včas podané odvolania preskúmal rozsudok v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

9. Podľa ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9Csp/174/2020 (ďalej len „základné konanie“) sa žalovaný (v procesnom postavení žalobcu) domáhal voči žalobkyni (v procesnom postavení žalovanej) zaplata istiny vo výške 497,89 eura s príslušenstvom. Uvedenú pohľadávku voči žalobkyni mal žalovaný nadobudnúť od pôvodného veriteľa žalobkyne - Slovenskej sporiteľne, a.s., ktorý ako postupca Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 22.03.2019 previedol uvedenú pohľadávku na žalovaného. V zmysle žaloby mal pôvodný veriteľ odstúpiť od zmluvy uzatvorenej so žalobkyňou listom zo dňa 14.03.2018. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp/174/2020-122 zo dňa 22.02.2021 vyplýva, že konajúci súd dospel k záveru, že odstúpenie od zmluvy zo dňa 14.03.2018 je neplatným právnym úkonom. Nakoľko bolo odstúpenie od zmluvy neplatné, právny vzťah by mal trvať naďalej a bez platného ukončenia právneho vzťahu nemôže dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie tak žalobu zamietol.

11. Žalovaný v podanom odvolaní namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu, nakoľko nie je subjektom, ktorý so žalobkyňou uzatváral spotrebiteľskú zmluvu. Taktiež namietal, že rozsudok vydaný v základnom konaní neobsahuje žiadny právoplatný výrok, v ktorom by bolo explicitne uvedené porušenie akéhokoľvek práva alebo povinnosti spotrebiteľa.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu treba prisvedčiť súdu prvej inštancie v tom smere, že základným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

13. Z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 9Csp/174/2020-122 zo dňa 22.02.2021 vyplýva, že žalovaný v základnom konaní porušil práva žalobkyne tým, že od nej požadoval nedôvodný nárok čo do jeho základu aj výšky, nakoľko z právneho hľadiska nedisponoval voči žalobkyňi pohľadávkou.

14. Vzhľadom na skutkové okolnosti prejednávanej veci má odvolací súd zato, že pasívna vecná legitímácia v tomto spore svedčí žalovanému a v konečnom dôsledku bolo nevyhnutné určiť zodpovedného za porušenie povinnosti ustanovenej osobitnými predpismi v súvislosti s nárokom žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie práve žalovaného. Napokon zo zákonnej dikcie označenia zodpovedného subjektu, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadosťučinenie („od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“) de lege lata nevyplýva, že to nevyhnutne musí byť iba zmluvná strana spotrebiteľskej zmluvy, v súvislosti s ktorou sa uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie (k tomu pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/193/2022).

15. Odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 7Cdo/237/2021 z 30.03.2023: „(Aj) podľa názoru dovolacieho súdu ak si žalovaná v predchádzajúcom spore neúspešne uplatnila spotrebiteľskú pohľadávku proti žalobcovi (spotrebiteľovi), pričom dôvod jej neúspechu spočíval v nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie (iba) v dôsledku nedodržania zákonných podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, potom nesie prípadnú zodpovednosť voči spotrebiteľovi v súvislosti s požadovaným finančným zadosťučinením v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. pôvodný veriteľ (banka), alebo ten, na koho bola spotrebiteľská pohľadávka postúpená.“

16. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 3Cdo/31/2020 z 25.05.2022: „Eurokonformným a k slabšej strane spotrebiteľského vzťahu náležite ústretovým sa preto javí len taký výklad úpravy urobenej aj predmetom sporu v prejednávanej veci, pri ktorom splnením podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúcej právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. I § 3 ods. 5 vety tretej zákona, je vyslovenie sa súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa (aj vo forme konštatovania porušenia len v odôvodnení rozhodnutia ako otázky predbežnej).“

17. Možno teda uzavrieť, že žalobkyňa je v súdnej veci aktívne legitimovaná a žalovaný je pasívne legitimovaný, keďže podaním žaloby proti žalobkyňi v pôvodnom konaní došlo k porušeniu práv a povinností ustanovených v osobitnom predpise. Žalovaný vyvolaním súdneho konania významnou mierou participoval na zásahu do práv žalobkyne, ktoré pre neho skončilo neúspechom v dôsledku nerešpektovania kritérií postúpenia bankovej pohľadávky (v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách).

18. Vzhľadom na uvedené považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za nedôvodné.

19. Žalobkyňa v podanom odvolaní namietala výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia s odôvodnením, že súdom prvej inštancie priznaná výška nenapĺňa jeho funkciu, ktorá má byť sankčná, odmeňujúca a odradzujúca od ďalšieho porušenia.

20. Z hľadiska výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia musí odôvodnenie priznanej výšky byť presvedčivé, lebo výška primeraného finančného zadosťučinenia podľa Zákona o ochrane spotrebiteľa spočíva na voľnej úvahe súdu, ktorá nemôže byť svojvoľná. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv, povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť podľa dovolacieho súdu najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti (pozri tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp. zn. 7 Cdo 92/2021).

21. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že porušovateľ spotrebiteľských práv sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností hrozil. Podanou žalobou vo veci sp. zn. 9Csp/174/2020 Okresného súdu Prešov sa žalovaný (v procesnom postavení žalobcu) domáhal voči žalobkyni (v procesnom postavení žalovanej) zaplata istiny vo výške 497,89 eura s príslušenstvom. Žalobkyňa v rámci takmer rok trvajúceho konania bola nútená na bránenie svojich práv splnomocniť advokáta, podať odpor voči platobnému rozkazu, či podávať vyjadrenia k veci samej. Uvedené konanie musela žalobkyňa vynaložiť na bránenie svojho práva voči žalovanému, ktorý od počiatku konania ani nebol oprávnený žalobkyňu žalovať, nakoľko voči nej nedisponoval pohľadávkou.

22. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu, okolnosti porušenia práva, na zohľadnenie princípu proporcionality, či na samotný zmysel inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia považuje odvolací súd za primerané, priznať úspešnej žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 eur. Žalobkyňa svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila len svojou úspešnosťou v základnom konaní. Žalobkyňa neuviedla, a to ani v priebehu odvolacieho konania, či konanie žalovaného viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivým okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod. Ako už odvolací súd viackrát uviedol, nie sú pochybnosti o tom, že spotrebiteľské práva žalobkyne boli porušené a tak jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie, to však neznamená, že jej patrí v takej výške ako sama požadovala (150 eur).

23. Preto odvolací súd postupom podľa ustanovenia § 388 C.s.p. zmenil napadnutý rozsudok v celom rozsahu tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

24. V konaní bolo žalobe o primerané finančné zadosťučinenie vyhovené, pričom výška jeho priznania závisela od úvahy súdu a preto nemožno na účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania žalobkyňu považovať za čiastočne neúspešnú. Preto odvolací súd rozhodol tak, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to ako prvoinštančného, tak aj odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p.).

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).